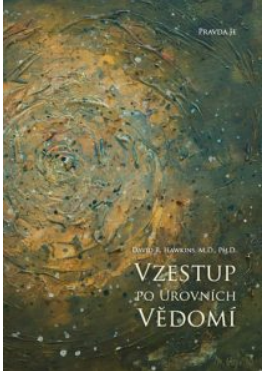

Kapitola 8. Pýcha (úroveň 175)

Předcházející část: Kapitola 7. Hněv (úroveň 150)

Vzestup po úrovních vědomí	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“.</p> <p>Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vyšlo nakladatelství PRAVDA.JE – 2017</p>
	
Přesměrovat a objednat knihu...	

Kapitola 8

Hrdá pýcha / pýcha

(Kalibrační úroveň 175)

Úvod

Lidé se cítí mnohem pozitivnější, jakmile dosáhnou této úrovně a růst sebeúcty je balzám na všechnu tu bolest se zkušenostmi na nižších úrovních vědomí. Pýcha je dost daleko od hanby, viny a strachu. Zvednout se ze zoufalství je obrovský skok. Pýcha (hrdost) jako taková má obecně dobrou pověst a je společensky podporována, přesto, jak vidíme z měřítka mapy vědomí, je dostatečně negativní a zůstává pod kritickou úrovní 200. Hrdá pýcha je dobrá jen ve srovnání s nižšími úrovněmi.

Vzhledem k tomu, že „pýcha předchází pád,“ to je obranný a zranitelný stav, protože je závislý na vnějších podmínkách, bez nichž se může náhle vrátit k nižší úrovni. Nafouknuté ego je náchylné k útoku. Pýcha zůstává slabá, protože může být sražena z podstavce do hanby, což je hrozba, která podporuje strach ze ztráty úrovně hrdé pýchy.

Pýcha rozděluje a vede ke vzniku frakcionářství, což má vážné následky. Lidé často umírají kvůli „hrdosti“, pro niž se armády stále pravidelně navzájem porážejí. Náboženské války, politický terorismus a fanatismus, příšerná historie středního východu a střední Evropy jsou všechno cena pýchy a nenávisti, kterou platí všechny společnosti.

Nevýhodou pýchy je arogance a odmítání. Tyto charakteristiky blokují růst. Ve stavu pýchy je zotavení ze sklonů nemožné, protože byly popřeny emoční problémy nebo vady charakteru. Celý problém je v popření pýchy, tedy pýcha je velmi značný blok k dosažení skutečné moci, která vytěsňuje pýchu a nahrazuje ji skutečným postavením a prestiží.

Diskuse

Vzhledem k tomu, že úroveň vědomí stoupá, člověk zažívá zkušenost štěstí. Přibližně dvanáct procent lidí na úrovni hněvu zažije pocit štěstí ve svém životě, ale na úrovni pýchy procento stoupne na dvacet dva. Přesto je pýcha, stejně jako hněv a strach, stále jen obranným postojem kvůli své zranitelnosti, který vyžaduje být obezřetný a bránit pozice.

Pýcha přináší uspokojení, přesto ale představuje ještě překážku na cestě k pevné zemi Odvahy, která leží ještě nad strachem, protože je nezranitelná. Růst pýchy ego je jádrem jeho zranitelnosti v tom, že ego nadhodnocuje svůj význam a proto se domnívá, že hraje klíčovou roli ve fungování, přežití a v interakci s ostatními. Sebeúcta pýchy spočívá v přehnaném mínění o sobě spíše než v realitě. To znamená, že ego vyhledává potvrzení, která se opírají o nespolehlivé názory.

Pýcha je z praktického hlediska vhodná jako dočasná sebeodměna za úspěšné dosažení cíle a tudíž je normální reakcí, kterou se člověk naučil v dětství od rodičů jako pochválení a odměnu za dobré chování. Systém odměn usnadňuje zrání a socializaci. K chybě dochází proto, neboť ego předpokládá, že odměněno je ego (já) spíše než samotné chování. To vede k požadování odměny v podobě obdivu a snaze získat souhlas. Motivační vzor přetrvává ve většině dospělých na různých stupních, vzor se zvnitřní a k sebeodměňování dochází prostřednictvím internalizovaných rodičovských postav a norem. Během následného vývoje snižují názory nebo schválení druhých svůj význam a jsou nahrazeny vnitřními normami a člověk žije život v souladu s internalizovanými standardy. Na vyspělejší úrovni, i když schválení druhých je pěkné, nepodmiňuje jím své chování, jak je uvedeno ve známém výroku: „Musím žít sám svůj život.“

Pýcha a společnost

Pýcha je často závislá na sociálním obrazu a jeho projevech přes majetky, reklamu, tituly, bohatství, atd. Společenské postavení a jeho symboly motivují subkultury, které mají své vlastní symboly úspěchu. Ty mohou zahrnovat vše od stylu jazyka a šatů, popularitu, jakož i adresu, velikost domu, automobil a další atributy bohatství.

I když Amerika a ostatní demokracie jsou hypoteticky beztřídní společnosti, v praxi je společenská třída silnou realitou. Kromě věku a pohlaví patřící do specifického společenského postavení, je to jedna z prvních věcí, kterých si lidé na druhých všimají. Každá subkultura má svůj vlastní systém hodnocení pojmu „in“ a „out“ a stratifikaci. Ty se objevují v odstínech rolí a privilegií, stejně jako odpovědnost a očekávání, s následnými odměnami a povinnostmi jako důsledek komplexních systémů motivací. Hodnoty mohou být automaticky poskytnuty u určitých činností a vlastností, jako je vzdělání, osobnostní rysy, styly chování, způsob

mluvy. Jsou zakódovány v rámci subkultury, z nichž každá má své vlastní uznávané interní kódy.

Sociální tlak subkultur je poměrně silný a často určuje obsah zvnitřněných vzorců chování, které definují úspěch nebo neúspěch a ovlivňují hrdost, sebevědomí a uznávané sociální hodnoty. Chování, které vede ke schválení nebo úspěchu u jedné subkultury může ve druhé subkultuře znamenat selhání a odmítnutí. Tomu odpovídá staré rčení: „Když jste v Římě, chovejte se jako Římané.“ Paradoxně existují subkultury, které kladou důraz na to, abyste se chovali jako oni, ale ony samy se tak nechovají. Chtějí, abyste byli konformní s jejich nekonformitou.

Každá subkultura má svůj vlastní vnitřní systém nepsané filozofie, která je protkána postoji a systémy víry, které jsou vyjádřeny jako orientace na předpokládané hodnoty, cíle a možnosti. Všechny z nich se shodují s kontextem a jsou vyjádřeny ve formě určené evoluční úrovní vědomí, ve které je celkové pole ovládáno neviditelnou, ale silnou energií, která ovlivňuje individuální vědomí. V přítomnosti pole jsou intuitivně vnímány jemné signály, které se projevují jako emocionální a psychologické postoje, chování a projevy a tím se pole stává viditelným. Tak postoje a chování jsou viditelné zkratky výrazů konkrétních úrovní vědomí.

Zatímco pýcha, domýšlivost, na rozdíl od sebeúcty a sebevědomí, je v některých subkulturách považována za výhodu, obecně se ve společnosti považuje za negativní faktor. Pýcha vyjádřená jako arogance s jejím implikovaným pocitem nadřazenosti, (vyjádřený např. slovy „politicky korektní“, nebo „elitní“), je antagonistická k sociálním postojům, neboť je považuje za marnost.

Pýcha je sebeobdiv, což znamená, že jiní jsou při srovnání horší nebo méně hodnotní. Vyspělejší lidé rychle prohlédnou vnější pozlátka tohoto lesku a domnívají se, že je to ostuda a společensky škodlivý atribut. Egoistická pýcha jako „výlučnost“ vyvolává nepřátelství s ostatními a ve společnosti obecně. Naproti tomu opravdu úspěšní lidé jsou přijímáni, protože zralý úspěch je doprovázen pokorou a vděčností, spíše než pocitem nadřazenosti.

Pýcha je ostražitá, protože je zranitelná, a vysoce viditelná. Její nevýhodou je závist, soupeření, žárlivost, a její následky jako nenávisť, zloba a pomstychtivost. Křehkost pýchy pochází z jejího narcistického jádra, které vidí jako hrozbu ztrátu statusu. Tak narcismus vede k citlivosti na ústrky a srovnávání, které dále vedou ke strachu z napadení a k sociální paranoie s jejím rodícím se nepřátelstvím, které může na sebe rychle vzít otevřenou formu. Tato tendence se projevuje společensky v „nenávisti vůdce“ nebo v nenávisti k úspěchu, jako například v syndromu „nenávisti k Americe“.

Tato rubová strana narcismu je vidět u dětí, které závidí a jsou nepřátelské vůči vítězům ve své třídě a vysmívají se vysoce výkonným spolužákům. Nepřátelství narcismu je využíváno pro politický nebo finanční zisk a pro získání pozornosti. Paradoxem je, že nepřátelství vyplývá z touhy vlastnit kritizované vlastnosti.

Domýšlivost a pocit vlastní důležitosti založený na pýše se musí stále udržovat a podporovat, aby se zabránilo vzniku vnitřních pochybností a nesnížil se pocit

celistvosti a úplnosti, který vyplývá z plnění požadavků integrity. Pýcha je „citlivá“, konkurenční, cítí se ohrožena a je podnícena nepřátelskou závistí k sociálnímu postavení nebo pozornosti k ostatním. Pýcha je tedy motivací k použití samozvané kritiky a sarkasmu, zesměšňování, ironie, satiry útočící na osobnosti veřejného života a pověst uznávaných lídrů.

Internet se stal velmi prominentním prostorem zlomyslných kritiků. Představuje nárůst narcismu vyjadřovaný jako „názor“. Vzhledem k tomu, že narcistické ego není nastaveno na hodnotu pravdy, formy vyjádření jsou ostré a zlé, a proto mají extrémně nízkou úroveň.

Primitivní, pyšné ego je nenasycené, nakonec přitahuje následky arogance, které jsou tématem mnoha velkých klasiků v historii. Že „pýcha předchází pád“ je žalostný epiteton ješitných příčin, jak dokládá historie.

Vzhledem k všudypřítomnosti pýchy jako projevu lidského ega je některým formám pýchy přiznávána sociální přijatelnost či dokonce souhlas a jsou přijímány jako normální. Nejnápadnější je stav osobního názoru ve svých různých výrazech jako „svoboda projevu“. Tento plášť universálního schválení výmluv pokrývá a ospravedlňuje vše od hrubého vykrucování k různým formám lži. Když byl zkoumán jako funkce ega, ukazuje se, že „názor“ není nic víc než nápadem, který byl domýšlivě zveličen, protože to je „můj“ názor. Názor je myšlenka, která získala kouzlo vlastní důležitosti a je proto atraktivní více než jen rozum, logika, nebo fakta.

Stanovisko je často racionalizováno rétorikou ve snaze ospravedlnit zvolenou pozici, například skepticismus (kalibrován na 160), který popírá nelineární doménu, protože není schopen ji pochopit. Vrozený arogantní narcismus ega vylučuje schopnost pochopit abstraktní, takže úvaha na této úrovni je omezena na materialistické lineární uvažování, které popírá realitu úrovně vědomí 500 a vyšší. To je důsledkem omezené fyziologie mozku (dle grafu, oddíl 2 Přehled).

Skepticismus selže ve své snaze zdiskreditovat své cíle, protože k tomu aby se tak stalo, by musel napřed pochopit předmět kritiky. Tak kvantová mechanika nebo teorie relativity nemůže být vyvrácena pomocí newtonovské fyziky. Skepticismu a cynismu chybí erudice, která by dodávala spolehlivé argumenty.

Pokora je lékem na většinu chyb v sebeklamu. Pýcha brání uznání obrovského významu kontextu a zejména paradigmatu. Proto byl každý významný pokrok v lidském poznání vysmíván, jak je historicky prokázáno (např. bratři Kitty a Hawk Wrightové, mikrobi jako příčina infekce místo miasma /znečištění/, atd.).

Vzhledem ke své přirozené struktuře, ego není skutečně schopné rozlišit pravdu od klamu a zaměňuje vnímání a realitu. To znamená, že ego je obětí svých vlastních omezení. Co kdysi vypadalo jako dobrý nápad je často později zdrojem lítosti, jak každý ví. To znamená, že hodnota vědomí určuje relativní pravdu, skutečnou pravdu prohlášení lze odvodit systémem, který vyhodnocuje pravdu v souladu s absolutním měřítkem platnosti.

Svobodná společnost, která umožňuje existenci celé škále lidských projevů, od

nestydatě mylných až k pokročilé moudrosti, ve skutečnosti doufá, že v průběhu času moudrost a zdravý rozum zvítězí nad excesy a bláboly. Nepravdivost však, pokud se dostatečně zvětší, tak se stává propracovanější, a trvá pak desítky či dokonce stovky let utrpení, než se její následky jasně projeví a je odhalena.

Dynamika ega

Vnitřní zdroj pýchy je narcistická energie ega, která se šíří prostřednictvím obrazů a symbolů v kruhovém sebeposilujícím vzoru. Komplexní sada komponent, symbolizující význam či důležitost, má emocionální hodnotu a je vždy relativní a tudíž vykazuje chyby a rozpory. Ego se obává deflace (svržení) a proto neustále usiluje o podporu v podobě souhlasu, přijetí a chvály, po shodě, stejně jako po vyznamenání. Toho zjevně využívají hromadné sdělovací prostředky, které skutečný obraz zastiňují a nahrazují realitu vytvořením virtuálního svůdného obrazu. Moudrý člověk se vyhne okázalé demonstraci svých kvalit, neboť častěji přitahuje závist a žárlivost, spíše než obdiv.

Pýcha je křehká a proto její obrana je často krutá a extrémní až k bodu, který spustí paranoiu. Obává se pádu do hanby. Pokoru si ego nesprávně vykládá jako ekvivalent pokoření, zatímco ve skutečnosti je pokora nejsilnější ochranou proti ponížení nebo zranitelnosti. Jedná se o základní taktickou moudrost v bojových uměních, kde přijetí určité pozice je chybou, která vede k porážce, protože pevný postoj soupeře dává náznak, jakou taktiku zvolil k útoku.

Rigidní sada očekávání výsledků vede ke křehkosti sebeúcty. Struktury pýchy jsou lineární a tudíž zranitelnější, zatímco „Já“ je nelineární, a tudíž nepodléhá lineárnímu útoku.

Zatímco ego závisí na vnějších podmínkách, „Já“ je nezávislé, neboť je sebenaplňující, je bez omezení. Sebehodnocení ega je založeno na tvrzení a stanoviscích, zatímco pravé sebevědomí vzniká na základě poctivosti a pravdy. Já je úplné, protože se identifikuje s „absolutním bytím“.

Překonání pýchy

Pýcha je zbytečná zátěž a křehká rekvizita, která je nejen náchylná k pádu, ale také paradoxně ještě více provokuje a přitahuje útok. Je založena na chybném předpokladu, že něčí vnitřní hodnota je variabilně definovatelná. Sebeřijetí vede k opuštění pochybností o sobě. Vše, co existuje, je skutečně rovnocenné na základě svého vzniku ze zdroje tohoto samotného stvoření. Cena nebo hodnota vychází z posudků lineární hodnoty a všechno jsou jen libovolná adjektiva. Všechny přidané zisky jsou jen domněnky, jako např. sociální symboly nebo veřejné pocty, které jsou pomíjivé a přechodné. Snaha dokazovat svou hodnotu jen dokazuje nedostatek sebevědomí.

Zranitelnost vzniká v dětství z bezmocnosti dítěte, kde sebeúcta je závislá na názoru druhých a uspokojení potřeb. Tak vzniká dojem, že moc a vlastní cena nám dokážou pomoci. V normálním vývoji se závislost na vnějších zdrojích uspokojení přesune do vnitřní roviny jako sebeřijetí. To je zprostředkováno prostřednictvím velkorysého svědomí a očekáváním realistických cílů a norem.

Realistická sebeúcta vychází z naplňování vnitřních principů tak, aby se záměr stal důležitým faktorem, což samo o sobě je méně zranitelný stav než zidealizované výsledky. Šťastné dítě dostane bezpodmínečnou lásku, a to i přesto, že schválení pýchy může být podmíněno. Nedostatek pochval a potvrzení v dětství přináší vyšší nejistotu.

Je nutné mít odvahu k odhození rekvizity pýchy a s pokorou přijmout vnitřní realitu, která má nezranitelný zdroj. Chcete-li přijmout vnitřní jádro své existence jako nezávisle existující realitu, vyžaduje to vzdání se jakýchkoliv definic sebe jako „kdo“, a místo toho vidět sebe sama jako „co“.

Lékem na pýchu je zvolit si pokoru a integritu, namísto boje o postavení, a o svá důležitá „práva“, vyžívání se ve vině, nebo hledání obdivu. Všechna ocenění za úspěchy a zásluhy patří Bohu, jako přítomnému božství uvnitř, místo ego, a proto výsledky vykonané práce vedou k vděčnosti a radosti a ne ke zranitelné pýše.

Základní chyba duchovní pýchy je předpoklad ega, že samo ego je autorem a zdrojem výsledků a činností. Jeho žádost o uznání je analogická se situací, kdy žárovka vyžaduje uznání za to, že svítí, přičemž zdroj světla je z neosobní energie samotné elektřiny.

Zpracování pýchy

Vše, co existuje, je Božským dílem, vše pochází ze Zdroje stvoření, každý je Božím dítětem. Pýcha je nahrazení reality iluzí. Vše, co existuje, je rovnocenné a je důsledkem daru samotné existence. Je tedy nutné pouze „být“, jak je již uvedeno. Vděčnost snadno nahradí pýchu, je sebeobohacující a zastíní všechny vnitřní i vnější posudky. Vnitřní mír je důsledkem pokory a přijetím vlastního karmického dědictví, se svými vnitřními dary, stejně jako omezeními. Je velmi užitečné vědět, že i lidská existence je důsledkem souhlasné vůle. Buddha učil, „Je vzácné se narodit člověkem, ještě vzácnější je slyšet o osvícení, a nejvzácnější je se vydat na cestu osvícení. „

Jako každá omezující poloha ega, není pozice sama o sobě, která drží ego, ale je to emocionální odměna nebo energie, které se ego nechce vzdát. Vědomí, že pýcha je omezení, je již velký krok sám o sobě.

Nejpozoruhodnější je, že pýcha je skutečně prohlášením o nedokonalosti, a proto má neustále potřebu a snahu být podporována a kompenzovat své nedostatečnosti. Také pozoruhodné je, že čím více dostane, tím více je neukojitelná a nakonec se stane nenasytnou. Frustrace pýchy snadno vede k hněvu. Proto moudré rčení radí být opatrný s pyšným člověkem, protože se může stát zlomyslný nebo pomstychtivý.

Duchovně moudrý člověk odmítá pokušení ega jako lichocením, tituly, světský úspěch, okázalost, bohatství, pozemskou moc a další iluze pokušení. Konečně, paradoxně, skryté pokušení pýchy může být i v něčí pokoře, tedy takzvané duchovní ego, kde i zbožnost nebo pokora může být předstíraná.

Lze se také chlubit chudobou, může to být také forma okázalosti a může být znakem duchovní pýchy. Pravá askeze není otázkou ekonomiky a absence úsilí dosáhnout na

projektované hodnoty. To nejsou majetky samy o sobě, ale pocit jejich nedůležitosti. Člověk může být bohatý, ale není k bohatství připoután, je mu víceméně lhostejné. „Noste svět jako volné roucho“ říkal svatý František z Assisi. Schopnost být šťastný není závislá na majetku, pokud budou splněny základní fyzické potřeby. Úrovně štěstí korelují dobře s kalibrovanými úrovněmi vědomí (dle grafu). Čím menší jsou touhy, tím silnější je zkušenost svobody. Při vývoji vědomí se majetek může stát přítěží. Bohatí lidé často žijí velmi jednoduchý život v pouhých dvou nebo třech místnostech obrovských rezidencí a v ostatních částech svých sídel často nebyli po mnoho let.

Stejně jako v ostatních úrovních vědomí zde existují souhlasné předpoklady a postoje, posilující její výskyt v důsledku dualistických párů přitažlivosti a odporu. Každý z nich má své předpokládané odměny a strach ze ztráty.

Hlavní celkový stav, jako je pokora, usnadňuje veškerou vnitřní duchovní práci. To je obecně přehlíženo, protože mysl se zaměřuje na obsah převažujících problémů, a nikoli na celkový kontext, v němž působí duchovní síly. Pokora není jen postoj, ale také skutečnost založená na faktech. Upřímný člověk s vnitřní poctivostí si musí uvědomit omezení vyplývající z lidského bytí. A ve skutečnosti neví „kdo“ nebo „co“ je, odkud přišel, nezná svůj osud, a není si vědom mnoha karmických faktorů, a to jak individuálních tak i kolektivních.

Mysl neví nic o různých aspektech psychiky a vlivech mnoha neviditelných energií působících v atraktorových oblastech vědomí. To znamená, že mysl, bez pomoci, není schopna opravdu vědět, jestli to, co je žádoucí, bude požehnáním nebo překážkou.

„Já vím, že nic nevím“ je věčný fakt, protože v nejlepším případě má mysl dojmy a domněnky. Život dává smysl pouze ve zpětném pohledu. Duchovní praktiky v doprovodu s oddaností a pracovitostí poskytují dodatečnou pevnost a získávají neviditelnou podporu. To znamená, že víra a důvěra navíc ochota a záměr vedou k duchovnímu růstu. V dnešním světě existují další potvrzení duchovní pravdy a duchovní skutečnosti pomocí kalibrace vědomí. Lze také získat pravdivé svědectví těch, kteří prošli cestu, což může být také potvrzené zkušenostmi a kalibrací vědomí.

Dualita pýchy

Přitažlivost

Odpor

Pyšný, „hrdý“	Pokora, pokorný
Být víc	Být méně
Důležitý	Nikdo
Obdivovaný	Opořehovaný
Výjimečný	Obyčejný
Pozoruhodný	Být ignorován
Speciální	Obyčejný

Lepší než	Stejný
Nadřazený	Nižší
Atraktivní, exkluzivní	Fádní
Mít pravdu	Mýlit se
Prosadit svůj názor	Tichý
Vzrušující	Fádní, obyčejný
Zvnitřněný	Vyloučený
Výhradní	Běžný
Mít úspěch	Selhat

Vzdání se obou skupin dualit z výše uvedeného seznamu vede ke značnému rozšíření vnitřní svobody a osvobození se od četných strachů a zábran. Paradoxně domnělé „ztráty“ z levého sloupce výše uvedené tabulky (přitažlivosti) přinášejí velké celkové zisky, které nejsou náchylné ke ztrátě a existují nezávisle na světě, nebo průběhu událostí ve světě, tedy událostí, jež jsou chápány jako důsledek zákona příčiny a následku coby vedlejší produkt nějakého konání. Jakmile kapitulujeme ohledně vnímaných „zisků“ nebo „ztrát“, karmické možnosti se realizují na základě souhlasu a jako důsledek toho, čím se člověk stal. Jak se člověk vyvíjí a zraje, může vnímat to, co svět obdivuje, jako přítěž, a to, co chápe svět jako ztrátu, může vnímat jako duchovní svobodu. Vnitřní mír vychází z opuštění obou skupin dualit.

Následující část: *Funkce mozku a fyziologie pravdy*